

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 722/2025-15

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Ľuboša Szigetiho (sudca spravodajca) a sudcov Petra Molnára a Petra Straku v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného JUDr. Kišefak, s.r.o., Weberova 8, Prešov, proti rozsudku Okresného súdu Rožňava č. k. 5P/84/2019-815 z 19. januára 2024 v spojení s dopĺňacím rozsudkom č. k. 5P/84/2019-836 z 15. februára 2024, rozsudku Krajského súdu v Prešove č. k. 23CoP/81/2024-1409 z 26. novembra 2024 a uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 7CdoR/9/2025 z 28. augusta 2025 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 2. decembra 2025 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva na ochranu rodičovských práv podľa čl. 41 ods. 1 a 4 ústavy, základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, základného práva na zákonného sudcu podľa čl. 48 ods. 1 ústavy, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), práva na rešpektovanie rodinného života podľa čl. 8 dohovoru a práva na pokojné užívanie majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozhodnutiami všeobecných súdov označenými v záhlaví tohto uznesenia. Sťažovateľ navrhuje napadnuté rozhodnutia zrušiť a vec vrátiť okresnému súdu na ďalšie konanie. Sťažovateľ tiež navrhuje priznať mu finančné zadostučinenie vo výške 10 000 eur.

2. Z ústavnej sťažnosti a napadnutých rozhodnutí vyplýva, že v konaní vedenom na okresnom súde pod sp. zn. 5P/84/2019 sa matka podaným návrhom proti sťažovateľovi domáhala zmeny úpravy výkonu rodičovských práv a povinností k maloletým deťom. Okresný súd rozsudkom z 19. januára 2024 v spojení s dopĺňacím rozsudkom z 15. februára 2024 zvýšil výživné zo strany sťažovateľa (otca) na maloletého [REDAKOVANÉ] zo sumy 450 eur na sumu 800 eur mesačne a na maloletú [REDAKOVANÉ]

zo sumy 350 eur na sumu 700 eur, ktoré je povinný uhrádzať vždy do 5. dňa toho-ktorého mesiaca vopred do rúk matky, počnúc 1. júnom 2019 (výrok I), a rozhodol, že dlžné výživné za obdobie od 1. júna 2019 do 31. januára 2024 na maloletého [REDAKOVANÉ] v sume 19 600 eur a na maloletú [REDAKOVANÉ] v sume 19 600 eur je otec povinný uhradiť v lehote do 90 dní od vyhlásenia tohto rozsudku do rúk matky (výrok II), zaviazal otca prispievať na tvorbu úspor maloletému [REDAKOVANÉ] po 50 eur mesačne a maloletej [REDAKOVANÉ] po 50 eur mesačne vždy do 5. dňa toho-ktorého mesiaca vopred, počnúc 1. júnom 2019, a to na účty maloletých detí, ktoré je matka povinná zriadiť maloletým deťom do 30 dní od vyhlásenia tohto rozsudku. Dlžnú sumu určenú na tvorbu úspor za obdobie od 1. júna 2019 do 31. januára 2024 na maloletého [REDAKOVANÉ] v sume 2 800 eur a na maloletú [REDAKOVANÉ] v sume 2 800 eur je otec povinný uhradiť na účty maloletých detí do 30 dní odo dňa zriadenia predmetných účtov (výrok III). Návrh sťažovateľa na zníženie výživného zamietol (výrok IV). Styk otca s maloletými deťmi [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ] neupravil (výrok V). Vyslovil, že žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania (výrok VI) a že štát má proti matke a otcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 % (výrok VII). Určil povinnosť matke a otcovi nahradiť štátu trovy konania v sume po 428,28 eur (výroky VIII a IX), čím zmenil rozsudok okresného súdu č. k. 7P/217/2015-691 z 9. februára 2017 vo výrokoch III a IV (výrok X). Doplnčacím rozsudkom okresný súd doplnil svoj rozsudok vo výroku II tak, že za slová dlžné výživné sa dopĺňa: „za obdobie od 01.06.2019 do 31.01.2024“ a vo výroku III. tak, že za slová dlžnú sumu určenú na tvorbu úspor sa dopĺňa: „za obdobie od 01.06.2019 do 31.01.2024.“ Okresný súd konštatoval dôvodnosť návrhu matky na zvýšenie výživného zo strany povinného otca vo vzťahu k obom maloletým deťom, keďže od poslednej súdnej úpravy sa ich odôvodnené potreby preukázane zvýšili ich rastom, školskými povinnosťami aj záujmovými činnosťami. Okresný súd považoval za preukázané, že starostlivosť o maloleté deti v plnej miere zabezpečuje matka, pričom otec s deťmi nie je v žiadnom kontakte a nad rámec výživného ničím neprispieva. Súd akceptoval výdavky na maloleté deti, ako ich deklarovala matka, ktoré ani otec nerozporoval, a to okrem bežných výdavkov súvisiacich so stravou, s ošatením a bývaním aj výdavky na šport, doučovanie a kultúrne vyžitie, považujúc tieto za odôvodnené a zodpovedajúce potrebám maloletých detí. Otec na preukázanie príjmu predložil iba daňové priznanie, pričom mal dostatočný časový priestor a bol súdom viackrát vyzvaný na predloženie potrebných dokladov na preukázanie svojich tvrdení za stavu, že ním uvádzané výdavky prevyšujú jeho príjem a nie je tak zrejmé, z čoho svoje výdavky uhrádza. Okresný súd tiež konštatoval, že majetkové pomery otca umožňujú prispievať maloletým deťom aj na tvorbu úspor, vychádzajúc tiež z uznesenia Okresnej prokuratúry Košice II o zaistení majetku otca, ktorý disponuje dvoma sporiacimi účtami, dvoma osobnými a dvoma bežnými účtami, čo otec znova vo svojich vyjadreniach neuviedol. Súd tiež preto vyslovil, že podmienky na zníženie výživného zo strany otca neboli splnené, a jeho návrh zamietol. Stretávanie otca s maloletými deťmi neupravil napriek návrhu otca na zintenzívnenie styku, vychádzajúc zo záverov znaleckého dokazovania, na ktorých podklade nie je možné upraviť styky otca s maloletými deťmi, keď v momentálnej situácii deti nedokážu nadviazať kontakt s otcom bez adekvátnej pomoci.

3. Proti rozsudku okresného súdu v spojení s doplnčacím rozsudkom podal sťažovateľ odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd napadnutým rozsudkom z 26. novembra 2024 tak, že rozsudok v spojení s doplnčacím rozsudkom potvrdil (I) a rozhodol, že žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov odvolacieho konania (II). Krajský súd, stotožňujúc sa s vykonaným dokazovaním, so skutkovými zisteniami a s právnym posúdením zo strany okresného súdu, doplnil, že vzhľadom

na výdavky otca významne prevyšujúce jeho príjem musel otec mať ďalšie zdroje financovania svojich potrieb, ktoré mal oznámiť a preukázať súdu, čo však neurobil, hodnoverne nepreukázal celý svoj príjem napriek opakovaným výzvam okresného súdu na predloženie účtovných dokladov. Otcovo tvrdenie o jeho mesačnom príjme je v zjavnom rozpore so zisteniami okresného súdu o otcovom majetku a príjmoch (vlastníctvo áut, nehnuteľností pred i po ich prevodoch, bankových účtov, výkon advokácie), ktoré nekorešpondujú s výdavkami, poukazujúc na ustálenú prax dovolacieho súdu sú preto dôvodom na aplikáciu § 63 ods. 1 zákona č. 36/2005 Z. z. o rodine a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o rodine“), pretože dávajú možnosť predpokladať, že otec súdu nepriznal celý svoj skutočný príjem. Ďalej uviedol, že otec nijako rozumne a zodpovedne nevysvetlil svoj postoj vo vzťahu k maloletým deťom, ktorých výchovu a výživu po celý čas dobrovoľne riadne nezabezpečoval potrebnou pravidelnou réžiou finančnou či vecnou, prispôsobiac ju záujmom svojich maloletých detí. Uviedol, že zvýšenie výživného napadnutým rozsudkom súdu prvej inštancie plne zodpovedá kritériám v zmysle zákona o rodine, zohľadňuje zmenu pomerov na strane oprávnených maloletých detí, ako aj na strane rodičov, berúc do úvahy osobnú starostlivosť preferenčného rodiča – matky a na strane povinného otca, ktorý sa inak na ich výchove a výžive aktuálne nepodieľa, tiež vývoj životných nákladov.

4. Proti rozsudku krajského súdu podal sťažovateľ dovolanie, ktoré oprel o dôvody prípustnosti dovolania podľa § 420 písm. e) a f) Civilného sporového poriadku (ďalej aj „CSP“). Napadnutým uznesením najvyšší súd dovolanie sťažovateľa ako smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné, odmietol podľa § 447 písm. c) CSP bez toho, aby sa zaoberal vecnou dôvodnosťou podaného dovolania.

II.

Argumentácia sťažovateľa

5. Proti napadnutým rozhodnutiam podal sťažovateľ túto ústavnú sťažnosť, v ktorej argumentuje:

a) Najvyšší súd sa s námietkou sťažovateľa uplatnenou v odvolacom konaní, ako aj v dovolaní, v ktorej namietal, že pri pridelovaní veci krajskému súdu došlo k porušeniu pravidiel rozvrhu práce a špecifických pravidiel pridelovania vecí, v dôsledku čoho rozhodoval senát 23CoP namiesto senátu 4CoP, ktorý mal byť zákonným senátom, vysporiadal formalisticky, bez konkrétnej analýzy aplikovaných ustanovení rozvrhu práce a bez preskúmania, či nedošlo k svojvoľnému zásahu do práva sťažovateľa na zákonného sudcu.

b) Najvyšší súd bagatelizoval vadu konania – neoznámenie miesta a času verejného vyhlásenia rozsudku podľa § 219 ods. 3 CSP na základe žiadosti sťažovateľa poukazom na to, že sa sťažovateľ o termíne dozvedel z elektronického spisu, pričom sa nezaoberal tým, že povinnosť súdu podľa § 219 ods. 3 CSP je kategorická a jej porušenie zakladá zásah do práva na spravodlivý proces.

c) Rozhodnutia všeobecných súdov sú vnútorne rozporné, neúplné a nepreskúmateľné, keďže sa nevysporiadali s kľúčovými námietkami týkajúcimi sa aplikácie § 63 ods. 1 zákona o rodine, výšky životného minima v jednotlivých rokoch, reálnych príjmových a majetkových pomerov sťažovateľa, ako aj žiadosti o povolenie splátok dlžného výživného. Odôvodnenia rozhodnutí nereagujú na rozhodujúce argumenty sťažovateľa, čo zakladá svojvoľnosť rozhodovania.

d) Všeobecné súdy mechanicky aplikovali domnienku podľa § 63 ods. 1 zákona o rodine bez potrebného individualizovania a bez zohľadnenia zmien výšky životného minima a osobitostí

majetkových a príjmových pomerov sťažovateľa. Uložené bežné výživné, dlžné výživné a povinnosť prispievať na tvorbu úspor majú likvidačný charakter a predstavujú neprimeraný zásah do majetkových práv sťažovateľa.

e) Rozhodnutia všeobecných súdov jednostranne akcentovali majetkovú stránku vyživovacej povinnosti bez primeraného zohľadnenia potreby ochrany a obnovy vzťahu sťažovateľa s maloletými deťmi, keď súdy neupravili styk otca s deťmi a nevyužili dostupné výchovné a podporné opatrenia smerujúce k náprave narušených rodinných vzťahov.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

III.1. K namietanému porušeniu označených práv napadnutým rozsudkom okresného súdu a napadnutým rozsudkom krajského súdu:

6. Pokiaľ ide o namietané porušenie označených práv sťažovateľa napadnutým rozsudkom okresného súdu a napadnutým rozsudkom krajského súdu, ústavný súd poukazuje na princíp subsidiarity vyjadrený v čl. 127 ods. 1 ústavy, z ktorého vyplýva, že právomoc ústavného súdu je daná iba vtedy, ak o ochrane základných práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Ústavný súd pri uplatňovaní svojej právomoci vychádza zo zásady, že ústava ukladá všeobecným súdom chrániť nielen zákonnosť, ale aj ústavnosť. Právomoc ústavného súdu je preto subsidiárna a uplatní sa až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov (m. m. IV. ÚS 236/07). Ak ústavný súd pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti zistí, že sťažovateľ sa ochrany svojich základných práv alebo slobôd môže domôcť a aj domáhal využitím jemu dostupných a účinných prostriedkov nápravy pred iným (všeobecným) súdom, musí takúto sťažnosť odmietnuť pre nedostatok svojej právomoci na jej prerokovanie (m. m. IV. ÚS 115/07).

7. V danom prípade sťažovateľ mal k dispozícii opravný prostriedok, ktorý mu zákon na ochranu jeho základných práv účinne poskytuje. Proti napadnutému rozsudku okresného súdu mohol podať odvolanie, o ktorom bol oprávnený a aj povinný rozhodnúť krajský súd. Z obsahu ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že proti napadnutému rozsudku okresného súdu sťažovateľ odvolanie skutočne podal, pričom o ňom rozhodol odvolací súd napadnutým rozsudkom krajského súdu.

8. Proti napadnutému rozsudku krajského súdu sťažovateľ mohol podať dovolanie, o ktorom bol oprávnený a aj povinný rozhodnúť najvyšší súd. Z obsahu ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že proti napadnutému rozsudku krajského súdu sťažovateľ podal dovolanie, v ktorom uplatnil dovolací dôvod podľa § 431 ods. 1 CSP, ktorý vymedzil vadami zmätočnosti podľa § 420 písm. e) a f) CSP.

9. Ústavný súd v súvislosti s predbežným prerokovaním ústavnej sťažnosti preskúmal dovolacie námietky sťažovateľa a zistil, že sa prekrývajú s argumentáciou sťažovateľa v ústavnej sťažnosti vo vzťahu k napadnutému rozsudku krajského súdu.

10. Dovolací súd na základe dôvodov uvedených dovolateľom dospel k záveru, že dovolanie sťažovateľa vo vzťahu k § 420 písm. e) a f) CSP nie je prípustné. Dovolací súd dovolanie sťažovateľa odmietol podľa § 447 písm. c) CSP.

11. Právomoc krajského súdu rozhodnúť o odvolaní sťažovateľa a právomoc najvyššieho súdu rozhodnúť o dovolaní sťažovateľa vylučuje právomoc ústavného súdu, pretože argumentácia uvedená v tejto časti ústavnej sťažnosti je totožná s argumentáciou uvedenou v dovolaní. Ústavný súd preto ústavnú sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 132 ods. 1 v spojitosti s § 56 ods. 2 písm. d) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) pre neprípustnosť.

III.2. K namietanému porušeniu označených práv napadnutým uznesením najvyššieho súdu:

12. Právo na súdnu ochranu sa v civilnom sporovom konaní účinne zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za ktorých splnenia civilný súd môže konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania pred súdom vrátane dovolacích konaní, v ktorých sa (popri všeobecných procesných podmienkach) uplatňujú aj ďalšie, osobitné procesné podmienky dovolacieho konania.

13. Ústavný súd, poukazujúc na svoju doterajšiu judikatúru, považuje za potrebné zdôrazniť, že otázka posúdenia, či sú splnené podmienky na uskutočnenie dovolacieho konania, patrí zásadne do výlučnej právomoci dovolacieho súdu, t. j. najvyššieho súdu, a nie do právomoci ústavného súdu. Z rozdelenia súdnej moci v ústave medzi ústavný súd a všeobecné súdy (čl. 124 a čl. 142 ods. 1 ústavy) vyplýva, že ústavný súd nie je alternatívou ani mimoriadnou opravnou inštanciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov, ktorých sústavu završuje najvyšší súd (m. m. II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96).

14. Sťažovateľ namietané porušenie označených práv odôvodňuje predovšetkým nepresvedčivosťou a nepreskúmateľnosťou napadnutého uznesenia najvyššieho súdu, ktorý dovolacie námietky sťažovateľa bagatelizoval, resp. sa s nimi vysporiadal formalisticky.

15. Ústavný súd pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti preskúmal napadnuté uznesenie najvyššieho súdu, ktorým najvyšší súd podľa § 447 písm. c) CSP dovolanie odmietol ako smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému dovolanie nie je prípustné.

16. Vo vzťahu k sťažnostnej námietke, v zmysle ktorej sa najvyšší súd formalisticky vysporiadal s námietkou sťažovateľa uplatnenou v odvolacom konaní, ako aj v dovolaní, v ktorej namietal porušenie svojho základného práva na zákonného sudcu v dôsledku nesprávneho pridelenia veci senátu odvolacieho súdu, ústavný súd poukazuje na bod 10 napadnutého rozsudku krajského súdu, ako aj na body 9 až 12 napadnutého uznesenia najvyššieho súdu, v ktorých sa všeobecné súdy uvedenou námietkou zaoberali. Krajský súd a rovnako aj najvyšší súd konštatovali správnosť postupu pri pridelení veci podľa zásad Rozvrhu práce Krajského súdu v Prešove na rok 2024 (ďalej len „rozvrh“) v znení zmien a dodatkov, keď po tom, čo 8. júla 2024 došlo po predložení spisu s napadnutým rozsudkom okresného súdu príslušnému odvolaciemu súdu na konanie o odvolaní sťažovateľa, bola táto vec riadne náhodným elektronickým výberom pridelená senátu 23CoP. Najvyšší súd objasnil, že dôvodom na zápis náhodným elektronickým výberom bolo, že predmetom predchádzajúceho konania vedeného pod sp. zn. 4CoP/70/2023, na základe ktorého podateľňa pôvodne pozitívne listrovala podané odvolanie vo veci samej, bolo posúdenie vecnej a právnej správnosti rozhodnutia súdu prvej inštancie o uložení výchovného opatrenia, pričom v posudzovanej veci išlo iný predmet rozhodovania, a to rozhodovanie vo veci samej (bod 2.2.1

špecifických pravidiel pridelenia vecí rozvrhu *a contrario*). Sťažovateľ sa mylne domnieva, že jeho vec mala byť pridelená senátu 4CoP, pričom krajský súd a najvyšší súd objasnili, že uvedenému senátu bol pôvodne nesprávne náhodným výberom na rozhodnutie pridelený návrh sťažovateľa na nariadenie neodkladného opatrenia v odvolacom konaní, ktorého doručenie časovo predchádzalo predloženiu spisu s opravným prostriedkom odvolaciemu súdu na rozhodnutie, avšak s poukazom na bod 7.1 špecifických pravidiel pridelenia vecí rozvrhu, v zmysle ktorého *„ak bol v priebehu odvolacieho konania podaný v odvolaní napadnutej veci návrh na nariadenie neodkladného opatrenia podľa § 362 Civilného mimosporového poriadku, vec takto podaného návrhu sa zapíše do registra CoPno tomu odvolaciemu senátu, ktorému napadla vec podaného odvolania proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie“*, bola vec sama, ako aj návrh na nariadenie neodkladného opatrenia (prvotne pridelený senátu 4CoPno) pridelené senátu 23CoP. Najvyšší súd dodal, že námietka sťažovateľa nemohla materiálne obstať ani na základe tej skutočnosti, že odvolanie proti rozsudku okresného súdu č. k. 5P/84/2019-815 z 19. januára 2024 už senát pozostávajúci z tých istých odvolacích sudcov (Mgr. Miloš Kolek, JUDr. Katarína Morozová Nemcová a JUDr. Zuzana Biščáková) predtým posudzoval uznesením sp. zn. 4CoP/44/2024 zo 16. apríla 2024, ktorým odvolací súd vrátil vec okresnému súdu na vykonanie úkonov podľa § 373 a § 374 CSP s tým, že po vykonaní všetkých potrebných úkonov bude vec opätovne predložená odvolaciemu súdu na konanie a rozhodnutie o podanom odvolaní, keď podľa bodu 4 špecifických pravidiel pridelenia vecí rozvrhu *«vec vybavená „inak“ v odvolacom senáte, resp. vrátená súdu prvej inštancie ako predčasne predložená a znovu predložená na rozhodnutie o tom istom odvolaní sa zapíše do súdneho registra pod novú spisovú značku tomu odvolaciemu senátu, ktorý vec inak vybavil»*. Z relevantnej časti odôvodnenia napadnutého uznesenia najvyššieho súdu vyplýva, že najvyšší súd dal sťažovateľovi jasnú, zrozumiteľnú a podrobnú odpoveď na jeho námietku nesprávneho pridelenia veci odvolaciemu senátu. Odpoveď najvyššieho súdu ústavný súd nehodnotí ako formalistickú, práve naopak, najvyšší súd poskytol sťažovateľovi konkrétnu odpoveď majúcu oporu v aplikovaných ustanoveniach rozvrhu práce.

17. Vo vzťahu k sťažnostnej námietke, v zmysle ktorej sa najvyšší súd nezaoberal porušením povinnosti súdu podľa § 219 ods. 3 CSP, ktoré zakladá zásah do práva na spravodlivý proces, ústavný súd uvádza, že z obsahu odôvodnenia napadnutého uznesenia zistil, že najvyšší súd nepovažoval nedoručenie oznámenia termínu verejného vyhlásenia rozhodnutia sťažovateľovi, o ktoré požiadal podaním doručeným odvolaciemu súdu 25. novembra 2024 (termín verejného vyhlásenia rozhodnutia bol stanovený na 26. november 2024, pozn.), za naplňajúce intenzitu porušenia práva na spravodlivý proces podľa § 420 písm. f) CSP už len z toho dôvodu, že sťažovateľ sa 20. novembra 2024 preukázateľným spôsobom z vlastnej vôle v rámci elektronického spisu oboznámil s termínom verejného vyhlásenia odvolacieho rozhodnutia, na čo poukázal aj odvolací súd v odôvodnení svojho rozsudku. Z uvedených skutočností vyplýva, že sťažovateľ požiadal o oznámenie miesta a času verejného vyhlásenia rozsudku len 1 deň pred nariadeným termínom verejného vyhlásenia rozhodnutia za situácie, keď v tom čase bol už preukázateľne s miestom a časom verejného vyhlásenia odvolacieho rozhodnutia oboznámený nahliadnutím a stiahnutím príslušného upovedomenia o zverejnení na úradnej tabuli v elektronickom súdnom spise. Ústavný súd konštatuje, že ak konajúci súd v čase nariadenia termínu verejného vyhlásenia rozsudku nedisponuje žiadosťou strany v zmysle § 219 ods. 3 CSP a takáto žiadosť mu je doručená až následne, a to krátko pred termínom verejného vyhlásenia

rozsudku, nedodržanie lehoty na oznámenie termínu a miesta verejného vyhlásenia rozsudku strane sporu podľa § 219 ods. 3 CSP nie je spôsobilé založiť porušenie práva strany na spravodlivé súdne konanie, keďže o takýto stav sa pričínila sama strana sporu svojou pasivitou, resp. oneskoreným uplatnením svojho procesného oprávnenia (III. ÚS 640/2023). Vzhľadom na uvedené ústavný súd vyhodnotil sťažnostnú námietku porušenia práva na spravodlivý súdny proces porušením povinnosti súdu podľa § 219 ods. 3 CSP ako nedôvodnú.

18. Vo vzťahu k v dovolaní namietanému nedostatku odôvodnenia napadnutého rozsudku krajského súdu zakladajúcemu vadu podľa § 420 písm. f) CSP najvyšší súd dospel k záveru, že rozsudok odvolacieho súdu spĺňa kritériá na odôvodnenie rozhodnutia v zmysle § 220 ods. 2 CSP, preto ho nemožno považovať za nepreskúmateľný, nedostatočne odôvodnený, resp. arbitrárny. Poukázal na závery okresného súdu, ako aj krajského súdu, v zmysle ktorých sťažovateľ v priebehu celého konania hodnoverne nepreukázal celý svoj príjem, a preto bolo správne použitie § 63 ods. 1 zákona o rodine, pričom aplikáciu tejto právnej normy odvolací súd podrobne a dostatočným spôsobom aj vysvetlil (body 15 až 28 odôvodnenia rozsudku krajského súdu). Poukazujúc na konkrétne časti odôvodnenia rozsudku krajského súdu, najvyšší súd vyhodnotil, že krajský súd primerane dostatočným spôsobom reagoval aj na odvolacie výhrady sťažovateľa podstatné pre rozhodnutie súdu, týkajúce sa procesu dokazovania. Najvyšší súd tiež konštatoval, že v hodnotení skutkových zistení krajským súdom neabsentuje žiadna relevantná skutočnosť alebo okolnosť a argumentácia odvolacieho súdu je koherentná a jeho rozhodnutie konzistentné, pričom závery, ku ktorým odvolací súd dospel, sú prijateľné pre právnickú aj laickú verejnosť. Uzavrel, že vzhľadom na to, že odvolacím súdom vyslovené právne závery v kontexte so zisteným skutkovým stavom nie sú celkom zjavne neodôvodnené, resp. právne nekonformné, sťažovateľ nedôvodne argumentoval nepreskúmateľnosťou a arbitrárnosťou rozsudku krajského súdu.

19. Po preskúmaní napadnutého uznesenia ústavný súd konštatuje, že najvyšší súd sa s právne relevantnou argumentáciou sťažovateľa vo vzťahu aj k namietanej vade podľa § 420 písm. f) CSP vyrovnal adekvátne a preskúmateľne. Najvyšší súd sťažovateľovi zrozumiteľne vysvetlil, prečo sú dôvody rozsudku krajského súdu dostatočné, pričom ho tiež upozornil na to, že pri posudzovaní splnenia požiadaviek na riadne odôvodnenie rozhodnutia z hľadiska namietanej zmätočnej vady v zmysle § 420 písm. f) CSP správnosť právnych záverov, ku ktorým odvolací súd dospel, nie je v zásade relevantná, lebo prípadné nesprávne právne posúdenie prípustnosť dovolania podľa § 420 písm. f) CSP nezakladá.

20. Z odôvodnenia napadnutého uznesenia dovolacieho súdu možno vyvodiť, že najvyšší súd odmietnutie dovolania sťažovateľa riadnym spôsobom odôvodnil, pričom jeho záver nemožno považovať za arbitrárny. Ústavný súd pri preskúmaní napadnutého uznesenia nezistil žiadnu skutočnosť, ktorá by signalizovala svojvoľný postup dovolacieho súdu, t. j. postup, ktorý by nemal oporu v zákone. Z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia vyplýva, že najvyšší súd sa ústavne akceptovateľným spôsobom zaoberal a aj vysporiadal s dovolaním sťažovateľa vo vzťahu k uplatneným dovolacím dôvodom, pričom závery, ku ktorým dospel, podrobne, jasne a zrozumiteľne vysvetlil. Právne závery, ktoré viedli najvyšší súd v konečnom dôsledku k odmietnutiu dovolania sťažovateľa, majú oporu v aplikovaných ustanoveniach Civilného sporového poriadku. Uplatnený spôsob interpretácie a aplikácie príslušných ustanovení ústavný súd považuje za ústavne konformný, nepopierajúci ich účel a význam, preto podľa názoru ústavného súdu nemohol neprípustným spôsobom zasiahnuť do označených práv sťažovateľa.

21. Pre úplnosť ústavný súd uvádza, že ani námietka sťažovateľa, v zmysle ktorej súdy konajúce v jeho veci jednostranne akcentovali majetkovú stránku vyživovacej povinnosti bez primeraného zohľadnenia potreby ochrany a obnovy vzťahu sťažovateľa s maloletými deťmi, keď súdy neupravili styk otca s deťmi, nie je na mieste. Už z napadnutého rozsudku okresného súdu je zrejmé, že okresný súd neponechal otázku potreby nápravy narušených vzťahov sťažovateľa s maloletými deťmi bez povšimnutia, pričom styk sťažovateľa s maloletými deťmi na základe návrhu otca neupravil s poukazom na závery znaleckého dokazovania, v zmysle ktorých nie je možné upraviť styky otca s maloletými deťmi, keď v momentálnej situácii deti nedokážu nadviazať kontakt s otcom bez adekvátnej pomoci. Zároveň však vyslovil, že je namieste nariadenie výchovného opatrenia podľa § 37 zákona o rodine, ktorým bude maloletým deťom a ich rodičom nariadená povinnosť podrobiť sa odbornému poradenstvu, reflektujúc tak na uznesenie krajského súdu sp. zn. 4CoP/70/2023 z 21. septembra 2023 s tým, že vydá uznesenie o začatí konania a následne rozhodne o nariadení predmetného výchovného opatrenia z dôvodu existencie potreby pracovať s celou rodinou s pomocou odborníkov, ktorí budú nápomocní pri budovaní a upevňovaní vzťahu otca s maloletými deťmi.

22. Z uvedeného vyplýva, že medzi napadnutým uznesením najvyššieho súdu a označenými právami sťažovateľa, ktorých porušenie namieta, neexistuje taká príčinná súvislosť, na základe ktorej by ústavný súd po prípadnom prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie reálne mohol dospieť k záveru o ich porušení, a preto ústavnú sťažnosť pri predbežnom prerokovaní odmietol v tejto časti podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

23. Keďže ústavná sťažnosť bola odmietnutá ako celok, bolo bez právneho významu zaoberať sa ďalšími návrhmi uplatnenými v ústavnej sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 17. decembra 2025

Euboš Szigeti
predseda senátu